

Sighetenii au avut totdeauna talente și am să numesc doar câteva, începând cu cel pe care-l consider cel mai mare, cel care de fapt a plecat de la Câmpulung la Tisa și a trecut prin Sighet, Emerich Dembrowschi. Pe lângă el, au fost foarte mulți jucători care au ajuns în Divizia A și Divizia B: Gagea, care a jucat în Divizia A la C.F.R. și Universitatea Cluj, Mișu Popovici care a jucat la Lotul Național de Juniori și la Universitatea Cluj, Caciureac, Bilașco de la Unirea Urziceni, și mulți, mulți alții. Sighetul n-a dus niciodată lipsă de talente. Venirea mea la Sighet a coincis cu o perioadă în care, din păcate, lotul era îmbătrânit. Asta am făcut: am întinerit lotul și, într-un an de zile am promovat în ciuda echipei Mineru Cavnic care stătea mai bine financiar. A fost o promovare frumoasă și, sunt convins că sighetenii își aduc aminte cu multă plăcere de ea. Din acea echipă, vreau să-l amintesc pe regretatul Roman Iosif – Tocu, așa cum îi ziceam noi – care, personal, cred că a fost unul dintre bunii jucători ai Sighetului și dacă nu refuza să plece din Sighet, putea să joace chiar la o echipă de Divizia A: a fost în lotul național de juniori și a avut oferte de Divizia A de la Satu Mare, dar a refuzat. Sigur că au fost și alții: frații Ciohan, care au ajuns în Divizia A, Deac, și alții care nu erau sigheteni dar au trecut pe la noi, un luga care a jucat la Bacău, Marcel Lăzăreanu care s-a pregătit șase luni la noi după care a jucat foarte bine în Divizia A la Cluj, Arezanov, etc. Promovarea Sighetului pentru mine a fost o bucurie extraordinară. Ce nu știu sighetenii și aș dori să transmit prin intermediul magazinului „Sigheteanul”, este că, înainte de a ajunge la ultima etapă de campionat în Divizia C și de a promova, am fost contactat de Baia Mare, de fostul prim-secretar Gheorghe Blaj, un mare sportiv, care m-a rugat să ajut Baia Mare în așa fel încât să nu neglijăm Sighetul. De aceea, atunci când am plecat la Baia Mare, au venit patru jucători mari la Sighet: Botoș, Bocșa, Toth și încă unul... Sighetenii trebuie să știe că atunci nu i-am trădat ci, dimpotrivă, a fost pentru binele fotbalului maramureșean și, deasemenea, și al Sighetului. În Divizia B am fost lăsat să antrenez un singur an și am terminat pe Locul V, un loc extraordinar de bun pentru echipa unui oraș mic, cu putere economică mică. Am condus echipa de trei ori: de două ori am fost schimbat și o dată mi-am dat demisia. Odată echipa a scăpat de retrogradare, iar de două ori a retrogradat. Cu alte cuvinte, în anul în care am fost lăsat, am făcut treabă, am promovat.

Seleționat în echipe de Divizia A În 1965, era regiunea Baia Mare în care era inclus și Satu Mare și Cavnic, două orașe care au dat fotbaliști de excepție, un Bot, un Lung, Nagy, etc. Din lotul regiunii Baia Mare am făcut parte la Campionatul Republican care a avut loc la Mediaș. Acolo am fost văzut de Universitatea Cluj care m-a racolat și am jucat cu echipa de juniori cu care am câștigat absolut toate meciurile, până în finala care s-a jucat – în mod ironic pentru mine – cu echipa la care urma să merg: Rapid București, echipa mea de suflet încă din copilărie. I-am bătut în finală cu 2:0 și am ajuns campioni republicani de juniori. În 1970 am plecat de la Universitatea Cluj la Rapid București. În campionatul 1970/71, am fost vicecampioni, cu un punct diferență față de Dinamo, iar în 1972, am câștigat tot cu Rapidul, Cupa României, competiție la care am fost integralist la toate minutele. Din păcate, din 1972 situația la Rapidul a început să se înrăutățească culminând cu retrogradarea din 1974, an în care am venit la Sighet. Apoi în 1974/75 am promovat Sighetul în Divizia B, am fost jucător și

Scris de Dr. Dorel Ioan Todea

Joi, 08 Septembrie 2011 11:14 - Ultima actualizare Joi, 08 Septembrie 2011 11:31

antrenor. Ca jucător am înscris 29 de goluri, unul singur din penalti și n-am jucat șase meciuri în care mai puteam să dau multe goluri. Am făcut parte din loturile României de juniori, de tineret, Lotul B, lotul olimpic, lotul universitar cu care în vara lui 1970 am participat la Campionatul Universitar de la Skoplje, fosta Jugoslavie.

America, America...

Plecarea în străinătate a fost una cu peripeții: după ce am văzut 22 de țări cu Universitatea Cluj, Rapidul, cu loturile naționale, am ajuns ca la semiretragerea mea la Sighet să nu mai primesc pașaport ca să pot merge în străinătate. Am decis că, orice va fi, orice s-ar întâmpla, am să plec. Uite așa am ajuns să trec Dunărea înot pe la Orșova: mi-a luat cam o oră și zece minute. Eram împreună cu verișorul Marina Cornel și cu un prieten, Pop Mihai, care a satisfăcut serviciul militar acolo și știa drumul și toate mișcările. În Jugoslavia am petrecut două zile și n-am fost prinși până în Italia. Acolo am stat patru luni în lagărul pentru refugiați de la Trieste și apoi lângă Roma. De acolo, eu și vărul am emigrat în S.U.A. iar Mișu în Canada unde avea o soră. Aveam 31

de ani când am ajuns la New York. Acolo am continuat fotbalul cu echipe de profesioniști precum Cosmos și Pennsylvania Stoners. Dar cum acolo fotbalul european (soccer) nu e la modă, multe echipe au dat faliment și campionatul s-a desființat. Am jucat apoi cu echipe mai mici, de greci și italieni, echipe care mă plăteau în funcție de meci. Dar adeseori mergeam de plăcere. Am fost și jucătorantrenor pentru o echipă semiprofesionistă, New York Atlas, pe care, exact ca la Sighet, am promovat-o din Liga B în prima ligă. Am antrenat o echipă de copii pe care i-am preluat după ce începuse campionatul pe care, până la urmă l-am câștigat cu patru meciuri egale și în rest numai victorii. Tot cu ei am câștigat două turnee „indoor”, la sală, iarna, și tot în anul respectiv am fost numit Antrenorul Anului în Liga Cosmopolitană la nivelul copiilor și juniorilor.

La Sighet am ceea ce e mai frumos pe lume: rudele, prietenii, amintirile, munții, văile, apele... După trei ani, fiind căsătorit și având două fete, duceam dorul familiei, a prietenilor, a Sighetului, a Grădinii Morii... așa că mi-am dorit să vin acasă. La consulatul de la New York și la ambasada de la Washington, mi s-a refuzat viza. Pe atunci, jucam la o echipă grecească și, întâmplător, unul dintre marii suporteri ai acelei echipe, a fost un om de la Ambasada Greciei care mă simpatiza foarte mult. I-am spus povestea mea și supărările mele și s-a oferit să mă ajute. Ce a făcut și cu cine a vorbit, numai el știe, dar mi-a rezolvat viza. Apoi, am revenit în fiecare an. America mi-a oferit foarte mult dar am simțit nevoia să vin acasă pentru că m-am născut aici, pentru că aici am ceea ce mai frumos: rudele, prietenii, amintirile, munții, văile, apele...

Interviu

realizat de dr. Ioan Dorel Todea, redactor

coordonator al Postului Radio Sighet.

SURSA: SIGHETEANUL nr.7